

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

**nr. 16047 van 18 september 2008
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X
Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 26 mei 2008 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 8 mei 2008.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 17 juli 2008 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 september 2008.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat T. OP DE BEECK en van attaché B. DIERICKX, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1.

Over de feitelijke gegevens van de zaak.

1. Verzoeker die volgens zijn verklaringen België binnenkwam op 24 september 2007, verklaart er zich op 25 september 2007 vluchteling.
2. De Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verwierpt verzoekers asielaanvraag bij beslissing van 8 mei 2008, verstuurd op 9 mei 2008.
3. De feiten aan de basis van verzoekers asielaanvraag werden door de bestreden beslissing als volgt weergegeven:

“U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en op 13.06.1369 (4.9.1990) te zijn geboren in Herat, Dawlat Khan in het district Injil. U bent een Tadzjieek van etnische origine en een sjiietische moslim. U verklaart dat u op tienjarige leeftijd door uw ouders werd verkocht aan een familie die geen zonen had. Sindsdien heeft u uw echte ouders en drie jongere broers niet meer gezien. U zegt dat u slecht werd behandeld door uw pleegvader, dat u elke dag in diens winkel moest werken en voor het geringste werd geslagen. Op vijftienjarige leeftijd bent u met behulp van uw burens naar Iran vertrokken. Daar heeft u een jaar en acht maanden gewoond en heeft er gewerkt in de bouw. U werkte zowel in Teheran als in Mashad. Tot twee keer toe bent u door de Iraanse autoriteiten opgepakt met het oog op deportatie, maar via Iraanse vrienden kon u zich vrijkopen. Omdat de Iraanse overheid de Afghanen onder druk terugstuurt, besloot u door te reizen naar Europa. Hiervoor heeft u geld geleend van uw werkgever. U zegt niet te kunnen terugkeren naar Afghanistan uit vrees voor uw pleegvader. U denkt dat u terug in de slavernij zal terecht komen. Via Turkije, Griekenland en Frankrijk bent u in België terecht gekomen, waar u op 25 september 2007 een asielaanvraag indiende. U legt een “taskara” (Afghaans identiteitsdocument) neer die u recent werd toegestuurd vanuit Iran. Uw pleegvader had deze voor u aangevraagd in Afghanistan.”

Het aldus weergegeven feitenrelaas wordt door de verzoekende partij niet betwist.

4. De bestreden beslissing stelt vast dat verzoeker er niet in geslaagd is zijn vrees voor vervolging in de zin van het vluchtelingenverdrag of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de subsidiaire bescherming aannemelijk te maken en baseert zich daarvoor op volgende gronden:
 - verzoeker maakt onvoldoende aannemelijk Afghanistan te hebben verlaten op het door hem aangegeven moment in 2005;
 - bijgevolg komt eveneens de geloofwaardigheid van de beweerde vluchtmotieven in het gedrang.

1. Over de gegrondheid van de zaak.

- 2.1.1. Verzoeker beroept zich in een eerste middel op een schending van het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, met name de motiveringsplicht, op een schending van de artikelen 2 en 3 van de Uitdrukkelijke Motiveringswet en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet.
- 2.1.2. De algemene motiveringsplicht vervat in de artikelen 2 en 3 van de genoemde Wet van 29 juli 1991 alsook de specifieke motiveringsverplichting vervat in artikel 62 van de

Vreemdelingenwet heeft tot doel betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te geven dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (R.v.St., nr. 167.416, 2 februari 2007; R.v.St., nr. 167.411, 2 februari 2007). Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent en deze bovendien aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

- 2.1.3. Verzoeker stelt dat hij als 17-jarige (niet gestudeerd en analfabeet) geen perfecte kennis heeft over de regio. Verzoeker kan moeilijk aannemen dat hij zou gezegd hebben dat Dawlat Khana een grote plaats zou zijn, aangezien hij weer dat het veeleer een klein gehucht is.
- 2.1.4. In tegenstelling tot wat verzoeker in zijn verzoekschrift verklaart blijkt uit de stukken van het administratief dossier wel degelijk dat verzoeker tijdens het gehoor bij het Commissariaat-generaal verklaarde *“Dawlat Khana is heel groot, u moet dat vinden.”* (gehoorverslag CGVS p. 6). Ook verzoekers verklaring dat hij analfabeet is vindt geen steun in het administratief dossier. Verzoeker verklaarde zelf dat hij kan lezen maar dat het schrijven heel moeilijk gaat (gehoorverslag CGVS p. 4). Bovendien kan worden vastgesteld dat verzoeker probleemloos diverse documenten ondertekende met een eigen handtekening (vragenlijst Commissariaat-generaal, ontvangstbewijs kopie van de vragenlijst, akkoordverklaring, verklaring woonplaatskeuze, ontvangstbewijs neergelegde documenten). De bestreden beslissing stelt terecht vast dat verzoekers geografische kennis van zijn regio van herkomst dusdanig gebrekkig is dat ernstige vraagtekens kunnen geplaatst worden bij verzoekers recente afkomst uit Herat. Zo blijkt verzoeker die verklaart afkomstig te zijn van Dawlat Khana, dit eerst aan te duiden als een wijk van de stad Herat om vervolgens te stellen dat het een plaats is in het district Injil op ongeveer twintig minuten van de stad. Blijkens de bestreden beslissing blijkt Dawlat Khana niet te kunnen worden teruggevonden op een gedetailleerde kaart van de regio en kan verzoeker Dawlat Khana niet situeren. Ook het door verzoeker genoemde Bagh Shahi en Bagh Salar kon niet worden teruggevonden. Volgens verzoeker ligt Dawlat Khana dan weer in de richting van Qul-i-Urdu, maar van het daar dicht in de buurt gelegen Baghe Azadi zegt verzoeker vreemd genoeg dat het ver ligt van zijn wijk. Ook de wijk Shalbafan situeert verzoeker in de richting van zijn wijk, terwijl dat juist de tegenovergestelde kant van de stad is dan Qul-i-Urdu dat volgens verzoeker eveneens dichtbij is. De Raad stelt bijgevolg vast dat verzoeker over zijn onmiddellijke omgeving (die ook een jonge persoon moet weten, wanneer hij van daar afkomstig zou zijn) weinig accurate kennis heeft. Zelfs indien zou worden aangenomen dat verzoeker ongeletterd zou zijn, hetgeen ernstig kan betwijfeld worden gelet op de vaststellingen supra, mag toch nog in redelijkheid worden verwacht dat verzoeker op de hoogte is van de eigen omgeving, wijk en omliggende wijken, wat in casu niet het geval is.
- 2.1.5. Verzoeker geeft aan dat hij inderdaad zo goed als niets afweet van de politieke kennis over zijn land of regio. Hij moest als 17-jarige jongen iedere dag hard werken, werd mishandeld en moest dus overleven. Hij had wel andere zaken aan zijn hoofd. Verzoeker stelt dat hij op die leeftijd nog geen interesse had ontwikkeld voor politiek, hij nooit naar school is geweest en niet kan lezen of schrijven.
- 2.1.6. De bestreden beslissing stelt vast dat verzoekers politieke kennis en kennis over markante feiten en gebeurtenissen zeer gering is. Daargelaten verzoekers beperkte politieke kennis kan in redelijkheid niet worden aangenomen dat verzoeker indien hij werkelijk recent uit Herat afkomstig is, niet op de hoogte is van de aanval op de VN-gebouwen daar, vlak voor de presidentsverkiezingen. De bestreden beslissing stelde ook terecht vast dat verzoeker op de algemene vraag om enkele opmerkelijke gebeurtenissen in het laatste jaar voor zijn vertrek, niet verder komt dan de presidentsverkiezingen te vermelden, die hij dan nog foutief in de tijd situeert. De bestreden beslissing stelde met recht vast dat verzoeker spontaan zeer weinig

informatie kwijt kan over zijn regio van herkomst en zo goed als geen markante feiten of gebeurtenissen kan vermelden. Deze vaststellingen doen dan ook ernstige twijfels rijzen over verzoekers beweerde recente herkomst uit Herat.

- 2.1.7. Verzoeker is van oordeel dat het Commissariaat-generaal de taskara niet goed heeft bestudeerd en hij stelt dat de taskara in maart 2002 werd afgeleverd. Verzoekers pleegvader poogde een taskara te krijgen zodat verzoeker dan officieel zijn zoon zou zijn. Verzoeker verklaart dat hij de taskara zelf meenam naar Iran en het daar wegstak bij zijn andere spullen en dat hij dit moest achterlaten toen hij doorreisde naar Europa maar nadien liet opsturen door een vriend.
8. De Raad stelt vast dat verzoekers nieuwe versie over zijn taskara geen steun vindt in het administratieve dossier, bijgevolg niet dienstig is en geen verklaring of weerlegging kan zijn van verzoekers eerdere verklaringen. Uit het administratieve dossier blijkt dat verzoeker op de vraag waarom zijn pleegvader een 'taskara' voor hem had aangevraagd, antwoordde dat dit later nodig was voor zijn legerdienst. Uit informatie toegevoegd aan het administratieve dossier blijkt dat in Afghanistan geen dienstplicht bestaat. Toen verzoeker met deze informatie geconfronteerd werd volhardde hij aanvankelijk in het tegendeel om vervolgens zijn verklaringen te wijzigen door te stellen dat er wel dienstplicht was ten tijde van de Taliban. Ook over waar de taskara zich bevond legt verzoeker blijkbaar tegenstrijdige verklaringen af. Hij verklaarde dat hij aanvankelijk dacht dat zijn taskara bij zijn oom, in de UK, was terwijl achteraf toch zou zijn gebleken dat zijn taskara in Iran lag. Ook in het verslag van de Dienst Vreemdelingenzaken heeft verzoeker gesteld dat zijn oom zijn taskara zou hebben meegenomen op weg naar Engeland. Bovendien is de uitgifte datum van de taskara 26 november 2006, dus toen verzoeker al in Iran vertoefde, althans volgens zijn verklaringen. Terecht stelde de bestreden beslissing vast dat het niet alleen volledig onduidelijk is waarom op dat ogenblik een taskara werd aangevraagd maar bovendien, in de door verzoeker geschetste context van uitbuiting en mishandeling door zijn pleegvader, is het ook weinig geloofwaardig dat zijn pleegvader deze taskara voor verzoeker zou hebben geregeld en afgehaald, nadat hij diens tirannie was ontvlucht. Deze vaststellingen hypothekeren de geloofwaardigheid van verzoekers relaas op ernstige wijze.
- 2.1.9. Verzoeker beroept zich in een tweede middel op een schending van de Conventie van Genève. Verzoeker stelt dat hij als lijfeigene valt onder sociale groep en dat hij om die reden daden van vervolging onderging. Verzoeker stelt dat de overheid weinig onderneemt tegen dit soort praktijken van bloedwraak. Verzoeker stelt dat er geen rekening werd gehouden met het feit dat hij minderjarig was.
- 2.1.10. De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De verklaringen moeten plausibel zijn en niet in strijd met algemeen bekende feiten. De bewijslast berust in beginsel bij de kandidaat-vluchteling die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas en bij het ontbreken van dergelijke elementen, hiervoor een aannemelijke verklaring dient te geven. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden verleend indien alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, 54). De Raad moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (R.v.St., X, nr. 43.027, 19 mei 1993) en het is evenmin de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (R.v.St., X, nr. 136.692, 26 oktober 2004).

In casu stelt de Raad vast dat verzoekers recente afkomst uit Herat ongeloofwaardig is omwille van zijn zeer beperkte kennis van zijn beweerde regio van afkomst en omwille van tegenstrijdige verklaringen betreffende zijn taskara. Bijgevolg kan verzoeker omwille van ongeloofwaardige afkomst evenmin zijn vluchtmotieven aannemelijk maken aangezien hij deze feiten situeert in Herat.

Daar waar verzoeker tenslotte betoogt dat er geen rekening met zijn minderjarigheid werd gehouden, blijkt nergens uit het administratieve dossier dat de Commissaris-generaal onzorgvuldig zou zijn geweest bij de behandeling van verzoekers asielaanvraag. Aan verzoeker werd een voogd toegewezen die hem van begin af aan onder meer heeft bijgestaan in het doorlopen van de asielprocedure. Ook werd verzoeker op 20 februari 2008 op het Commissariaat-generaal gehoord in aanwezigheid van zijn voogd, die daarbij, zoals in alle stadia van de procedure, de mogelijkheid heeft gekregen om bijkomende stukken neer te leggen en/of (aanvullende) opmerkingen te formuleren. Bovendien werd het gehoor in kwestie afgenomen door een gespecialiseerde dossierbehandelaar, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een speciale opleiding kreeg om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen, en die daarbij de nodige zorgvuldigheid aan de dag heeft gelegd. Ook blijkt dat de Commissaris-generaal in de bestreden beslissing de Minister er op gewezen heeft dat verzoeker minderjarig is en dat bijgevolg het Verdrag inzake de Rechten van het Kind van 20 november 1989 op verzoeker van toepassing is. De Raad kan hieruit besluiten dat de Commissaris-generaal bij de beoordeling van verzoekers verklaringen en de stukken in het administratieve dossier afdoende rekening heeft gehouden met de jeugdige leeftijd en omstandigheid van verzoeker.

- 2.1.11. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.
- 2.2.1. Verzoeker beroept zich in een derde middel op een schending van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker stelt dat hij een relaas heeft gegeven waarvan de feiten volgens hem 100% te catalogeren zijn onder het toepassingsgebied van de Conventie van Genève en stelt dat de Afghaanse overheid te laks blijft in deze.
- 2.2.2. Voor de aanvrager van de subsidiaire beschermingsstatus kan, met betrekking tot de vraag of hij bij terugkeer een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, een verwijzing naar de algemene toestand in het land van herkomst niet volstaan doch moet hij enig verband met zijn persoon aannemelijk maken ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist. Verzoeker maakt zelf het bewijs van dergelijk verband met zijn persoon onmogelijk door ongeloofwaardige verklaringen af te leggen betreffende zijn voorgehouden verblijf in Herat.

Aangezien het bijgevolg vrijwel onmogelijk is een correct beeld te krijgen van verzoekers verblijfplaatsen en leefsituatie de laatste jaren voor zijn beweerde vertrek is het dienvolgens evenzeer onmogelijk een correct beeld te krijgen van een eventuele nood aan subsidiaire bescherming.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op 18 september 2008 door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. DIGNEF,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. DIGNEF.

A. VAN ISACKER.